

Fællesudvalg, end at tage dette Forslag, som det af Folkethinget vedtagne og som vort Grundlag for en yderligere Forhandling i Fællesudvalget, maatte jeg forbauses over den Vending, som Sagen tog under de første Dages Forhandlinger. Jeg maatte jo deraf faae det bestemte Indtryk, at hellere end at være med til dette vilde de Herrer foreskrive, under hvilke Betingelser vi maatte være med til at fortsætte Forhandlingerne, med andre Ord foreskrive os et uantageligt Vilkaar og dermed standse Forhandlingerne. Det maatte jeg forbauses over. Nu sige de Herrer, at vi stille den Fordring til dem, at de skulle gjøre vort Forslag til deres. (En Stemme: Ja). Lør jeg spørge det ærede Medlem, der siger ja, om han kan finde en enefte Linie fra os eller fra mig, som gaar i den Retning? Kan han i mine Udtalelser finde en enefte Yttring, som kan betyde, at vi ville forsøge at paaotkroyere ærede Medlemmer vort Forslag i Realiteten taget? Det er en saa besynderlig Betragtning, at vi selvølgelig umulig kunne have fremsat den for Nogen. Det hender meget ofte i det konstitutionelle Liv, at man gaar til en Afstemning blot for at føre et Spørgsmaal videre igennem de forskjellige Stadier, og en saadan Afstemning er i Virkeligheden rent formel. Jeg har selvølgelig aldrig betragtet denne Afstemning fra de Herrer's Side anderledes end som en rent formel Afstemning, hvortil de ikke i nogen Maade i Realiteten vare bundne. Det er en saa selvølgelig Sag, at der ikke er en Linie fra os, der berettiger de Herrer til at fremsætte deres Misforstaaelse. De Herrer vide jo saa godt, at man ved en saadan Leilighed overordentlig let kan komme ud over Vanfælighederne; man protesterer blot imod at anerkjende Realiteten af Forslaget, angiver en formel Grund og siger saa Ja. Det kunne de Herrer gjøre, saa ere de færdige. Da vi forleden Dag behandlede et lille Spørgsmaal om Lønningstillagsloven, som endel af Høirepresiden paa en latterlig Maade har sat i Forbindelse med denne store Sag, udtalte det ærede Medlem for Præsby Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sig saaledes: Uagtet vi ikke billige det Wændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og hans Venner, men foretrakke Regjeringens, stemme vi dog for Wændringsforslaget istedetfor Regjeringens Forslag, fordi vi ville føre Sagen til videre Forhandling, men vi binde os ikke til i Fremtiden at stille os saaledes til Sagen, naar den endelig foreligger. Da jeg hørte denne Motivering, som enhver af os let kan komme til at bruge — enhver af os kan let komme i en saadan Situation — sagde jeg til mig selv: Selvølgelig vil det ærede Medlem for sit Vedkommende anvende fuldstændig den samme Form, naar der bliver Spørgsmaal om Afstemning over det her foreliggende Wændringsforslag. Forslaadit er der Lighed mellem disse to Sager. De Herrer have selv Skyld i

deres Misforstaaelse, thi den ærede Ordfører lagde den første Dag Noget ind i mine Ord, som slet ikke var sagt. Det ærede Medlem yttrede nemlig, at jeg skulde have sagt, at det var Thingets virkelige Mening, der ved 3die Behandling gik over til Landstinget. Jeg har sagt, at det er det af Thinget vedtagne Forslag, og det er konstitutionelt korrekt. Men det berører ikke Thingets Stilling i Realiteten. Det Samme vil jeg selvølgelig sige, hvis det Forslag nu bliver vedtaget, som vi have stillet, og bliver Lovforslaget endelig vedtaget, og gaar det atter til Landstinget, vil jeg sige, at dette er det af Thinget ved enefte Behandling vedtagne Forslag, thi det er formelt og konstitutionelt korrekt. Men desuagtet vil jeg suldt ud erkjende, — og hvis jeg ikke erkjendte det, og Enhver ikke erkjendte det, var man ikke Sandheden tro —, at de Herrer ved deres Indstilling selvølgelig have stillet sig paa Landstingets Standpunkt, og at de, hvis vi skulde faae et Fællesudvalg, da naturligtvis sammen med Landstinget ville operere ud fra den samme Anskuelse for mulig at imødekomme os (Hør, Hør). Ja, men det er en saa naturlig og selvølgelig Forstaaelse, at det er mig ubegribeligt, hvorledes de Herrer nogensinde kunne have misforstaaet det. Jeg skal ikke udtale mig videre om, hvad vor Dpagve maa være i Fællesudvalget, og hvilke Forhaabninger vi have om der at kunne naae hinanden; men der er Et, jeg vil sige. Jeg ser ofte det Udtryk brugt baade her og andetsteds, at de Herrer ikke ville hjælpe os til at faae Sagen bragt i Fællesudvalg. Denne Vending maa vi for vort Vedkommende frabede os; vi forlange ingen Hjælp, vi have stillet vort Forslag og udtalt os klart derom, vi stemme derfor, og vi forlange ikke i fjerneste Maade at tage Nogens Ansvar paa os, ikke det mindste Gran deraf. De Herrer, der ikke have den samme Følelse for Sagens Vigtighed, ikke have det samme Onske om at gjøre et alvorligt Forsøg paa, om vi dog kunne naae hinanden, vil jeg fraraade at stemme for Sagens videre Fremme, dem vil jeg tilraade at stemme imod os, vi forlange ikke deres Hjælp. Naar vi have taget Del i Forhandlingen, er det, fordi vi have ønsket at faae hjulpet frem den Træng, der kunde være hos ærede Medlemmer til dog at vise, at Sagen ligger dem saaledes paa Hjerte, at de selv med Haab mod Haab ville gjøre dette Forsøg. Men de skulle gjøre det for deres egen Skyld, af Hensyn til deres egen Stilling til Sagen, ikke for vor Skyld, vi trænge ikke til nogen Hjælp. (Afbrydelse af Holstein-Ledreborg). Skulde derfor de Herrer have samme Mening som det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg), der afbryder mig, nemlig at denne Sag gjerne maa gaa i Badsten iaar, da skulle de ikke stemme for vort Forslag. Kunne de derimod samles med os i den fælles Anskuelse hver med